

Sygn. akt I C 1995/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Jędrzejewska

Protokolant: Anna Świdarska

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2019 r. w Łomży

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko M. C.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej M. C. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w W. kwotę 1.501,02 zł (jeden tysiąc pięćset jeden złotych dwa grosze) wraz z umownymi odsetkami w wysokości 14 % rocznie nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie za okres od dnia 14.05.2018 r. do dnia zapłaty od kwoty 1.200 zł., której płatność rozkłada na 6 miesięcznych rat: 5 rat w kwotach po 250 zł i 6 rata w kwocie 251,02 zł, płatne do 20 dnia każdego miesiąca począwszy od następnego miesiąca po uprawomocnieniu się wyroku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

II. Zasądza od pozwanej M. C. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w W. kwotę 930 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej M. C. kwoty 1.501,02 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14 % rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 14.05.2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 13.03.2018 r. zawarł z pozwaną umowę pożyczki ratalnej o nr (...), w kwocie 1.200 zł. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty pożyczki, której wysokość wraz z prowizją wyniosła 1.501,02 zł.

Referendarz Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17.08.2018 r. sygn. akt VI Nc-e 1097499/18 uwzględnił powództwo w całości (k.-5).

Pozwana M. C. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zarzuciła brak udowodnienia podstawy istnienia i wysokości roszczenia dochodzonego pozwem, brak legitymacji czynnej powoda do występowania w niniejszej sprawie, brak wskazania w pozwie sposobu wyliczenia wysokości należności głównej, brak wskazania w pozwie i udowodnienia podstawy do wypowiedzenia umowy oraz wymagalności dochodzonego roszczenia, brak skutecznego doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, brak pełnego rozliczenia zadłużenia. Wniosła jednocześnie o rozłożenie zapłaty kwoty dochodzonej pozwem na raty z uwagi na trudną sytuację materialną i rodzinną.

Pozwana M. C. ostatecznie na rozprawie w dniu 1.03.2019 r. uznała powództwo w całości i wniosła o rozłożenie zapłaty kwoty dochodzonej pozwem na raty po 250 zł miesięcznie z uwagi na trudną sytuację materialną i rodzinną.

Sąd Rejonowy w Łomży ustalil i zważył, co następuje:

W dniu 13.03.2018 r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną M. C. umowę pożyczki ratalnej nr (...), na podstawie której udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 1.200 zł, na okres 61 dni (umowa k. - 25). Prowizja została ustalona na kwotę 360,02 zł.

Pozwana nie spłaciła powyższej kwoty pożyczki (fakt bezsporny).

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tą samą ilość pieniędzy albo ilość tą samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawał fakt zawarcia w dniu 13.03.2018 r. pomiędzy stronami umowy pożyczki ratalnej, na podstawie której pozwana zobowiązała się do przekazywania powodowi do dnia 13.04.2018 r. i do dnia 13.05.2018 r. rat pożyczki w kwotach po 780,01 zł. Zatem pozwana łącznie zobowiązała się zwrócić powodowi w terminie do dnia 13.05.2018 r. kwoty 1.560,02 zł. Pozwana nie spłaciła powyższej kwoty pożyczki.

Na rozprawie w dniu 1.03.2019 r. pozwana ostatecznie uznała powództwo w całości.

Biorąc zatem pod uwagę uznanie przez pozwaną powództwa w całości Sąd stosownie do art. 213 § 2 kpc był związany uznaniem powództwa, które w ocenie Sądu nie jest sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa.

Z tego też względu Sąd na podstawie art. 720 § 1 kc orzekł jak w wyroku.

O odsetkach rozstrzygnięto na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).

Uwzględniając sytuację materialną pozwanej Sąd uznał za zasadny jej wniosek o rozłożenie zapłaty dochodzonej pozwem kwoty na raty.

W ocenie Sądu celowym było rozłożenie jej na 6 miesięcznych rat: 5 rat w kwotach po 250 zł miesięcznie, 6 rata w kwocie 251,02 zł, począwszy od następnego miesiąca po uprawomocnieniu się wyroku, zgodnie z wnioskiem pozwanej. Bowiem jest ona osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. Jest w trakcie poszukiwania pracy. Wraz z córką utrzymuje się jedynie z alimentów w kwocie 400 zł, zasiłku rodzinnego w kwocie 120 zł, oraz pomocy z MOPS-u w kwocie 300 zł. Za stancję płaci 800 zł, za przedszkole córki za nadgodziny 61 zł oraz za zajęcia taneczne 72 zł (decyzja MOPS k.-49, 50, 52, 53, decyzja Prezydenta Miasta Ł. k.-54, orzeczenie k.-51, zaświadczenie k.-56).

Stosownie zaś do treści art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Uprawnienie to przysługuje Sądowi szczególnie w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzanego świadczenia byłoby dla zobowiązanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Skorzystanie z powyższego uprawnienia ma na celu także uchronienie zobowiązanego od postępowania egzekucyjnego i umożliwienie mu wykonania orzeczenia w sposób dobrowolny. Powinno również uwzględniać interes uprawnionego. Dlatego też zasadnym było rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty w sposób uwzględniający interesy obu stron.